Excusatio non petita... o potser millor, captatio benevolentiae

Sembla convenient i necessari que en la introducció de qualsevol obra escrita, l'autor, o els autors, dediquin unes ratlles a justificar el per què de la seva producció i els beneficis ocults o evidents de la seva lectura. Els autors d'aquesta obra no ho faran perquè fora un contrasentit respecte a la seva proposta. Aquest llibre és un homenatge a l'acció de *triar*.

Molt sovint les persones, a la tardor de les seves vides, i un cop separats de la seva activitat professional, senten la necessitat d'escriure les seves memòries, d'explicar com cal fer les coses, o reinterpretar la realitat que els ha tocat viure. És completament legítim el voler transcendir i deixar una clara petjada per on hem passat i, en definitiva, no ser oblidats. La veritat és que molt pocs ho aconsegueixen, a no ser que hagin tingut una vida exemplar farcida d'esdeveniments transcendents per a la Humanitat.

En la majoria dels casos, la transcendència dura el que dura la memòria dels seus coetanis i una mica més. Després l'oblit inert. Per aquesta raó, els autors d'aquest llibre no tenen cap voluntat de transcendir ni de deixar cap petja, més enllà d'un servei públic d'avís per a navegants.

Què vol dir això? Doncs que, un cop superat el momentani desig de transcendir, explicar com cal fer les coses o facilitar les claus per entendre la realitat, els va envair un tsunami de realisme que els va abocar a un moll de l'os, on tota realitat està basada en paradoxes que no tenen respostes definitives, i la única cosa permanent són les preguntes.

Per pura observació del moment que ens ha tocat viure, ens adonem que estem infectats per la necessitat de trobar solucions immediates a quasi bé tot. El dubte, la cruïlla, el no saber el que més ens convé, és motiu de desassossec, de trastorn i de malestar. L'efecte manada és molt més sedant

que fer-se les preguntes concretes i punyents que connecten amb els nostres valors i amb el nostre *jo* més profund. És més còmode, encara que no sigui convenient, fer com els nyus davant la incertesa de creuar el riu Mara farcit de cocodrils.

No és d'estranyar la proliferació de *gurus*, *santons*, *hermeneutes d'estira i arronsa*, *influencers indocumentats*, *opinadors/res* investits d'oracles que inunden l'espai mediàtic de *mantres* per romandre en pau i feliços dins de la manada. Hi ha un cert pànic a afrontar l'acte de triar i, per extensió, a la por a errar. L'error en la tria es viu com un camí cap a una ignomínia excloent del desitjat èxit, un èxit, en molts cassos, manllevat d'aquells qui decideixen el destí de la manada.

Aquesta, i no cap altra, ha estat la motivació que ha dut als autors a escriure aquest llibre. Saber triar a través de les preguntes correctes davant de les paradoxes d'un context determinat. I quin és el context? El que més temps hi han romàs: la vida professional. Una vida professional contemplada a través del concepte de carrera i de l'entorn en què es produeix, les seves empreses. En cap cas es pot entendre l'un sense l'altre. Són vides paral·leles amb esdeveniments que generen caràcter i condicionen el seu destí.

Les empreses són una creació humana fruit del legítim desig de l'emprenedor de generar riquesa per a si mateix, en una primera instància, i si és possible a la col·lectivitat que l'envolta. Els límits del que l'envolta avui dia són tan laxos com el globus terraqui. Una conseqüència palesa de la globalització. En aquest context es desenvolupen les carreres dels individus, on troben el brou de cultiu per fer créixer les seves expectatives i aspiracions personals.

És un clar exemple de matrimoni de conveniència, on el contracte regula els drets i les obligacions d'ambdós. I com tot matrimoni de conveniència es pot dissoldre sota el principi de la voluntat de les parts. La consistència de la relació sol estar basada en factors regulats, no tant pel contracte mateix, com per l'estima mútua. L'amor, en genèric, no existeix. Existeixen les proves d'amor. En aquest cas és talment així. Com en la majoria de matrimonis hi ha fets i situacions que poden portar a mantenir la fidelitat fins la fi de la vida, a la separació i/o al divorci. Tot es resol pel compliment o l'incompliment del que està regulat específicament pel contracte o bé tàcitament.

Rainer Maria Rilke deia que l'estil et denuncia. Així és. Aquesta obra està escrita en un estil que denuncia la voluntat dels autors de recuperar una vella i bella paraula i tradició de casa nostra, la d'enraonar.

Avui es parla, es xerrameca, es postil·la, s'assevera, s'imposa, s'argumenta, es discuteix i, en la majoria de casos, sense *enraonar*. Doncs bé, cada capítol del llibre està basat en personatges que enraonen on millor es pot enraonar, asseguts en una taula, degustant viandes i assaborint alguns dels bons xarel·los que ofereix la terra.

Tots els temes són presentats d'una manera situacional que fa de fil conductor perquè aquests personatges enraonin amb ànim de voler-se escoltar, posar-se en la pell de l'altre per entendre el que vol dir, preguntar, i fins i tot, debatre per enriquir el context, per finalment deixar unes preguntes al lector. Cap lector està obligat a contestar-les, perquè son personals i intransferibles, però segur que el faran rumiar abans de *triar* si es troba en alguna de les situacions exposades.

El llibre també és un homenatge i un tribut a una dotzena i mitja de restaurants de *tota la vida*. Dissortadament, alguns d'ells, bé a causa de la pandèmia, bé victimes de l'especulació immobiliària, ens han deixat, i amb més raó han de ser presents i recordats, perquè amb el seu art als fogons i el seu entranyable acolliment ens han fet gaudir del plaer de menjar.

En definitiva, si cerqueu un llibre de respostes i de solucions, aquest no és el vostre llibre. Si el que cerqueu és ser valents i autèntics en el moment de triar i prendre decisions, aleshores l'heu trobat.

Que vagi de gust!

Els protagonistes del llibre Quartet d'Alexandria, Justine, Balthazar, Mountolive i clea han trobat els seus alteregos en Salvador, Jaume, Pitu i Carles. Un Quartet d'Alexandria que invita a reflexionar sobre paradoxes en forma de preguntes.